Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
ELEANOR SHARPSTON,
predstavljeni 21. oktobra 2014[1]

Zadeva C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
proti
Gérardu de Ruyterju
(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,

ki ga je vložilo Conseil d'État (Francija))

„Socialna varnost — Uredba (EGS) št. 1408/71 — Stvarno področje uporabe — Dohodek od premoženja — Neposredna in dovolj upoštevna zveza med prispevki in zakonodajo, s katero so urejena področja socialne varnosti iz člena 4 Uredbe št. 1408/71“

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Conseil d'État (Francija) (v nadaljevanju: predložitveno sodišče), se nanaša na vprašanje, ali se Uredba št. 1408/71[2] uporabi za prispevke, odmerjene od dohodka od premoženja, ki so nato posebej namenjeni financiranju socialne varnosti. Odgovor na to vprašanje je odvisen od razlage člena 4 te uredbe, v katerem so našteta področja socialne varnosti, ki spadajo na stvarno področje uporabe te uredbe.

2. Sodišče je v dveh sodbah, ki ju je izdalo leta 2000,[3] v bistvu že razsodilo, da sta „contribution sociale généralisée“ (splošni socialni prispevek, v nadaljevanju: CSG) in „contribution pour le remboursement de la dette sociale“ (prispevek za vračilo socialnega dolga, v nadaljevanju: CRDS), ki sta v Franciji odmerjena od dohodkov od dejavnosti in od nadomestil,[4] neposredno in dovolj upoštevno povezana z zakonodajo, s katero so urejena področja socialne varnosti iz člena 4, in zato spadata na stvarno področje uporabe Uredbe št. 1408/71. To je bilo tako, ker sta bila ta prispevka drugače kakor dajatve za kritje splošnih javnih izdatkov posebej in neposredno namenjena financiranju socialne varnosti v Franciji ali zmanjševanju primanjkljaja v francoskem splošnem sistemu socialne varnosti.[5] Zato je bilo ugotovljeno, da je bilo odmerjanje teh prispevkov od dohodkov od dejavnosti in od nadomestil oseb, ki so prebivale v Franciji, zanje pa se je uporabljala zakonodaja o socialni varnosti druge države članice (običajno zaradi njihove zaposlitve v zadnji državi članici), nezdružljivo tako s prepovedjo prekrivanja zakonodaj o socialni varnosti, ki je določena v členu 13(1) Uredbe št. 1408/71, kot z jamstvi iz Pogodbe glede prostega gibanja delavcev in svobode ustanavljanja.

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

2 — Uredba Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 35), kakor je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3) in nadalje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1992/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 (UL L 392, str. 1). Uredbo št. 1408/71 je nadomestila Uredba (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72). Vendar pa dejansko stanje, ki je podlaga za postopek v glavni stvari, še vedno ureja Uredba št. 1408/71.

3 — Sodbi Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84), in Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85).

4 — Ti kategoriji dohodka zajemata zlasti plače, pokojnine in nadomestila za primer brezposelnosti.

5 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točki 36 in 37) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točki 34 in 35).

3. Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali se to razlogovanje uporabi tudi za podobne dajatve, ki so v Franciji odmerjene od dohodka od premoženja in ne od dohodkov od dejavnosti in od nadomestil. Ali cilj Uredbe št. 1408/71, ki je zagotovitev prostega gibanja zaposlenih in samozaposlenih oseb znotraj Evropske unije, pomeni, da je njeno področje uporabe omejeno na dajatve, odmerjene od dohodka, ki je povezan z opravljanjem poklicne dejavnosti?

4. Vprašanje je nastalo, ker G. de Ruyter, nizozemski državljan, ki je davčni rezident v Franciji, izpodbija CSG, CRDS in druge socialne prispevke, ki so posebej namenjeni financiranju socialne varnosti, za katere ta država članica zahteva, da jih plača od dohodkov, ki izvirajo iz nekaterih pogodb o dosmrtni renti, ki jih je sklenil na Nizozemskem (v nadaljevanju: njegove dosmrtne rente ali dosmrtne rente), in ki niso povezani z njegovo poklicno dejavnostjo. Trdi, da bi morala zanj, ker je zaposlen na Nizozemskem, veljati samo zakonodaja o socialni varnosti te države članice.

Zakonodaja

Pravo Evropske unije

5. Svet je Uredbo št. 1408/71 sprejel zlasti na podlagi člena 51 Pogodbe EGS (zdaj člen 48 PDEU) z namenom koordinacije zakonodaj na področju socialne varnosti med različnimi državami članicami in torej kar najobširnejše odprave ovir, ki jih nacionalne zakonodaje pomenijo za prosto gibanje vseh delavcev, tako zaposlenih kot samozaposlenih. V uvodnih izjavah Uredbe št. 1408/71 je zlasti navedeno:

„[…]

[…] določbe za koordinacijo nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti sodijo v okvir svobodnega gibanja delavcev, ki so državljani držav članic, in bi morale prispevati k izboljšanju njihovega življenjskega standarda in pogojev zaposlovanja [prva uvodna izjava];

[…]

[…] treba [je] spoštovati posebne značilnosti nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti in zato določiti le sistem koordinacije [četrta uvodna izjava];

[…] v okviru te koordinacije [je] znotraj Skupnosti delavcem, ki živijo v državah članicah, […] nujno zajamčiti enako obravnavanje v različnih nacionalnih zakonodajah [peta uvodna izjava];

[…] določbe o koordinaciji [morajo] jamčiti, da delavci, ki se gibljejo v Skupnosti, […] ohranijo pravice in ugodnosti, ki so jih pridobili ali jih pridobivajo (šesta uvodna izjava);

[…]

[…] za zaposlene in samozaposlene osebe, ki se gibljejo v Skupnosti, [mora] veljati sistem socialne varnosti le ene države članice, da bi se preprečilo prekrivanje nacionalnih zakonodaj, ki se uporabljajo in zapleti, ki lahko iz tega izhajajo [osma uvodna izjava];

[…]

ker bi vsem delavcem, ki delajo na ozemlju ene države članice čimbolj učinkovito zagotovili enako obravnavanje, bi bilo praviloma primerno določiti kot zakonodajo, ki se uporablja, zakonodajo tiste države članice, v kateri je oseba zaposlena ali samozaposlena [deseta uvodna izjava];

[…]“

6. V skladu z opredelitvijo v členu 1(a) Uredbe št. 1408/71 „zaposlena oseba“ pomeni zlasti „vsako osebo, ki je obvezno zavarovana ali ima prostovoljno nadaljnje zavarovanje za enega ali več zavarovalnih primerov, zajetih s področji sistema socialne varnosti za zaposlene ali samozaposlene osebe ali s posebnim sistemom za javne uslužbence.“

7. V skladu s členom 1(j) Uredbe št. 1408/71 „zakonodaja“ pomeni „vse zakone, predpise in druge določbe ter vse druge sedanje ali prihodnje izvedbene ukrepe vsake države članice, ki se nanašajo na področja socialne varnosti in sisteme socialne varnosti iz člena 4(1) in (2) ali na tiste posebne dajatve, za katere se ne plačujejo prispevki iz člena 4(2a)“.

8. Člen 2(1) Uredbe št. 1408/71 opredeljuje osebe, za katere se uporablja, in sicer „za zaposlene ali samozaposlene osebe in študente, za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic in ki so državljani ene od držav članic, ali osebe brez državljanstva, ali begunce, ki stalno prebivajo na ozemlju ene od držav članic, pa tudi za njihove družinske člane in njihove preživele osebe“.

9. Člen 4 Uredbe št. 1408/71 z naslovom „Stvarna veljavnost“ določa:

„1. Ta uredba se uporablja za vso zakonodajo v zvezi z naslednjimi področji socialne varnosti:

(a) dajatve za bolezen in materinstvo;

(b) invalidske dajatve, vključno s tistimi, ki so namenjene vzdrževanju ali izboljševanju možnosti pridobivanja zaslužka;

(c) dajatve za starost;

(d) dajatve za preživele osebe;

(e) dajatve za nesreče pri delu in poklicne bolezni;

(f) pomoči ob smrti;

(g) dajatve za brezposelnost;

(h) družinske dajatve.

2. Ta uredba se uporablja za vse splošne in posebne sisteme socialne varnosti, na podlagi plačevanja prispevkov ali brez njih, in za sisteme, ki se nanašajo na odgovornost delodajalca ali lastnika ladje za dajatve iz odstavka 1.

[…]“

10. Člen 13 Uredbe št. 1408/71, ki je pod Naslovom II („Določitev zakonodaje, ki se uporablja“), določa:

„1. Ob upoštevanju členov 14c in 14f se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice. Zakonodaja, ki se uporabi, se določi v skladu z določbami tega naslova.

2. V skladu s členi 14 do 17:

(a) za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice ali če je registrirani sedež ali poslovna enota podjetja ali posameznika, ki osebo zaposluje, na ozemlju druge države članice;

[…]“ [6]

Francosko pravo

11. V skladu s členom 1600-0 C Code général des impôts (splošni zakonik o davkih) so fizične osebe, ki so davčni rezidenti v Franciji, zavezane za plačilo CSG, ki se obračuna od neto zneska, ki se uporabi za odmero dohodnine od dohodkov od premoženja, ki so navedeni v tem členu. [7] CSG se odmeri zlasti od „revenus fonciers“ (dohodki iz nepremičnin), „rentes viagères constituées à titre onéreux“ (dosmrtne rente, pridobljene odplačno), [8] „revenus de capitaux mobiliers“ (dohodki iz kapitala) in od nekaterih „plus-values“ (dobički) (člen L. 136-6 Code de la sécurité sociale (zakonik o socialni varnosti)).

12. V skladu s členoma 1600-0 G in 1600-0 H splošnega zakonika o davkih, ki ju je prav tako treba razlagati v povezavi s členom L. 136-6 zakonika o socialni varnosti, so te osebe zavezane tudi za plačilo CRDS, ki se odmeri od istega dohodka.

13. Nazadnje, v skladu s členom 1600-0 Fa splošnega zakonika o davkih v različici, ki se uporabi za dejansko stanje postopka v glavni stvari, so te osebe zavezane tudi za plačilo „prélèvement social“ (socialna dajatev) v višini 2 % od teh dohodkov ter, od 1. julija 2004, za plačilo dodatnega prispevka v višini 0,3 % na podlagi člena L. 14-10-4 code de l’action sociale et des familles (zakonik o socialnih ukrepih in družinah). Zadnjenavedeni prispevek se je prvič uporabil za dohodke od premoženja, prejete v letu 2003.

14. Po navedbah predložitvenega sodišča so ti prispevki uporabljeni za financiranje obveznih francoskih sistemov socialne varnosti. CSG prispeva k financiranju dajatev iz naslova zdravstvenega zavarovanja, družinskih dajatev, neprispevnih dajatev iz naslova zavarovanj za starost in dajatev, ki so povezane s pomočjo. CRDS se pobira v korist Caisse d’amortissement de la dette sociale (sklad za odkup socialnega dolga) in je namenjen odpravi primanjkljajev iz naslova socialne varnosti. Socialna dajatev v višini 2 % se pobira v korist Caisse nationale d’allocations familiales (državni sklad za družinske dodatke) in Caisse nationale d’assurance vieillesse des travailleurs salariés (državni sklad za starostno zavarovanje zaposlenih oseb). Dodaten prispevek v višini 0,3 % je namenjen Caisse nationale de solidarité pour l’autonomie (državni solidarnostni sklad za samostojnost).

Dejansko stanje, postopek in predloženo vprašanje

15. G. de Ruyter je davčni rezident Francije od leta 1994. Od leta 1996 je zaposlen v družbi s sedežem na Nizozemskem. G. de Ruyter je med letoma 1997 in 2004 prijavljal dohodek, ki je zajemal plačo, dohodek iz kapitala, industrijske in trgovske dobičke ter dosmrtne rente. Vir njegove plače je bil izključno na Nizozemskem. Po navedbah predložitvenega sodišča dosmrtne rente niso bile del dohodka od dejavnosti G. de Ruyterja, ker ni zatrjeval, da izvirajo iz predhodno zbranega kapitala, h kateremu bi prispeval njegov delodajalec.

6 — Členi 14, 14c, 14f in 17 Uredbe št. 1408/71 niso pomembni za ta postopek.

7 — Določbe francoskega splošnega zakonika o davkih in zakonika o socialni varnosti, navedene v tem delu, se po mnenju predložitvenega sodišča uporabijo v postopku o glavni stvari.

8 — Dosmrtne rente, pridobljene odplačno, so zavarovalni proizvod, na podlagi katerega rentnik za enkratni znesek od zavarovatelja kupi tok rednih plačil v določenem obdobju (na primer do smrti rentnika).

16. G. de Ruyter je bil kot davčni rezident Francije tam zavezanec za dohodnino za svoj celoten dohodek, tudi za svoje dosmrtne rente. Od zadnjih so bili poleg tega obračunani CSG, CRDS, socialna dajatev v višini 2 % in od leta 2003 dalje poleg te dajatve še dodaten prispevek v višini 0.3 %.

17. G. de Ruyter je odločbe, s katerimi mu je bilo naloženo plačilo teh prispevkov, neuspešno izpodbijal pred prvostopenjskima upravnima sodiščema v Marseillesu in v Nîmesu (Francija). Drugostopenjsko upravno sodišče v Marseillesu je v postopku s pritožbo razveljavilo prvostopenjski sodbi in G. de Ruyterja oprostilo plačila različnih socialnih prispevkov, odmerjenih od dosmrtnih rent, ki jih je prejel med letoma 1997 in 2004. Podlaga te ugotovitve je bila v bistvu to, da je bil G. de Ruyter že zavezan plačati socialne prispevke na Nizozemskem. Zato je naložitev dodatnih socialnih prispevkov v Franciji pomenilo oviro njegovih pravic do prostega gibanja oziroma pretoka.

18. Minister za proračun, javne finance, javno upravo in reformo države (v nadaljevanju: minister) je zoper ti sodbi vložil pritožbo pri Conseil d'État, ki ju je razveljavilo z utemeljitvijo, da je drugostopenjsko upravno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da so zadevni prispevki pomenili kršitev pravice davkoplačevalca do prostega gibanja v Evropski uniji, ne da bi preverilo, ali je Evropska unija sprejela ukrepe z namenom odprave takšnega dvojnega obdavčevanja. G. de Ruyter pred Conseil d'État zatrjuje, da bi morala v skladu s prepovedjo prekrivanja zakonodaj, ki je določena v členu 13(1) Uredbe št. 1408/71, zanj veljati samo zakonodaja, s katero je urejena socialna varnost na Nizozemskem. Minister v bistvu trdi, da zveza med CSG, CRDS, socialno dajatvijo in dodatnim prispevkom na eni strani ter zakonodajo o socialni varnosti na drugi strani ni zadostna, da bi povzročila uporabo te uredbe.

19. Ker je Conseil d'État menilo, da je odločitev o pritožbi odvisna od razlage področja uporabe Uredbe št. 1408/71, je v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali imajo davčne dajatve od dohodkov od premoženja, kot so [CSG], [CRDS], socialna dajatev v višini 2 % in prispevek [v višini 0.3 %], ki je dodaten glede na to dajatev, zgolj zato ker prispevajo k financiranju obveznih francoskih sistemov socialne varnosti, neposredno in upoštevno zvezo z nekaterimi področji socialne varnosti, ki so našteta v členu 4 [Uredbe št. 1408/71], in zato spadajo na področje uporabe te uredbe?"

20. Pisna stališča so predložili G. de Ruyter, francoska vlada in Evropska komisija. Čeprav je francoska vlada predlagala, naj se opravi obravnava, ta ni bila opravljena.

Presoja

Uvodne ugotovitve

21. Najprej bom na kratko opisala glavne značilnosti sistema koordinacije sistemov socialne varnosti držav članic, ki je bil uveden z Uredbo št. 1408/71, in pomembna pojasnila Sodišča, izpeljana v zadevah Komisija/Francija,[9] glede tega, kdaj dajatve spadajo na področje uporabe te uredbe.

22. Vendar, kot je Sodišče izrecno poudarilo, sta se navedeni zadevi nanašali na nalaganje socialnih prispevkov zgolj v delu, v katerem so bili povezani z dohodki od dejavnosti ali od nadomestil, ki so jih prejele zaposlene in samozaposlene osebe, prebivajoče v Franciji in obdavčene v tej državi članici, v povezavi z zaposlitvijo v drugi državi članici.[10] Zato bom v nadaljevanju preučila, ali so prispevki, ki

9 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85).

10 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točka 19) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 18).

so posebej namenjeni financiranju socialne varnosti, obračunajo pa se od dohodka, ki *ni* povezan z opravljanjem poklicne dejavnosti, prav tako urejeni z Uredbo št. 1408/71, ob upoštevanju njenega cilja zagotovitve prostega gibanja zaposlenih in samozaposlenih oseb. Ali tudi med temi prispevki in zakonodajo, s katero je urejena socialna varnost, obstaja neposredna in dovolj upošteva zveza?

23. Nazadnje bom na kratko obravnavala vprašanje, ali so zadevni prispevki – pod predpostavko, da spadajo na področje uporabe te uredbe – združljivi s prepovedjo prekrivanja zakonodaj o socialni varnosti, ki je določena v členu 13(1) te uredbe.

Smernice na podlagi sodne prakse, ki se nanaša na Uredbo št. 1408/71

24. Države članice so pristojne za organizacijo svojih sistemov socialne varnosti.[11] V primeru neobstoja uskladitve vsaka država članica določi pogoje, s katerimi so urejeni pravica ali obveznost biti zavarovan v okviru sistema socialne varnosti, raven prispevkov, ki jih morajo plačati zavarovane osebe,[12] in dohodek, ki se upošteva pri izračunu prispevkov socialne varnosti.[13] Vendar morajo države članice pri izvrševanju te pristojnosti spoštovati pravo EU.[14]

25. Z Uredbo št. 1408/71 je bil uveden sistem koordinacije, predvsem glede določitve zakonodaje, ki se uporabi za zaposlene in samozaposlene delavce, ki v različnih okoliščinah izvršujejo svojo pravico do prostega gibanja.[15] Uredbo št. 1408/71 je treba razlagati ob upoštevanju cilja, uresničitvi katerega je namenjen člen Pogodbe, ki je podlaga zanjo (člen 48 PDEU), in sicer prispevanja k vzpostavitvi čim obsežnejšega prostega gibanja delavcev migrantov.[16] V ta namen se želi s to uredbo, kot je razvidno iz njene pete, šeste in desete uvodne izjave ter iz njenega člena 3, čimbolj učinkovito zagotovili enako obravnavanje vseh oseb, ki so ekonomsko aktivne na ozemlju države članice, in ne kaznovati delavcev, ki izvršujejo svojo pravico do prostega gibanja.

26. Poleg tega določbe v Naslovu II Uredbe št. 1408/71, med katerimi je člen 13(1), tvorijo celovit sistem kolizijskih pravil, tako da države članice ne morejo več določati, za koga se uporabi njihova zakonodaja, in ozemlja, na katerem učinkuje ta zakonodaja.[17] Te določbe niso namenjene le temu, da se preprečijo hkratna uporaba več sistemov nacionalnih zakonodaj in zapleti, ki jih ta lahko povzroči, temveč tudi temu, da se zagotovi, da osebe, ki spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1408/71, ne ostanejo brez zaščite na področju socialne varnosti, ker ne bi bilo zakonodaje, ki bi jo lahko uporabili zanje.[18] Načeloma je torej v nasprotju z Uredbo št. 1408/71, in zlasti z njenim členom 13(1), da se od osebe zahteva, naj plača socialne prispevke v državi članici, ki ni tista, ki je določena v skladu z Uredbo št. 1408/71.[19]

11 — Glej, nazadnje, sodbo Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, točka 35 in navedena sodna praksa).

12 — Glej med drugim sodbo Blanckaert (C-512/03, EU:C:2005:516, točka 49).

13 — Glej med drugim sodbi Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22, točka 51) in Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, točki 26 in 27).

14 — Glej med drugim sodbe Decker (C-120/95, EU:C:1998:167, točka 23), Kohll (C-158/96, EU:C:1998:171, točka 19), Derouin (EU:C:2008:185, točka 25) in Stewart (C-503/09, EU:C:2011:500, točka 77).

15 — Glej zlasti štirinajsto uvodno izjavo Uredbe št. 1408/71. Glej med drugim tudi sodbe Komisija/Nemčija (C-68/99, EU:C:2001:137, točki 22 in 23), Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, točki 19 in 20) in Nikula (C-50/05, EU:C:2006:493, točka 20).

16 — Sodbe Belbouab (10/78, EU:C:1978:181, točka 5), Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125, točka 24), Hudzinski in Wawrzyniak (C-611/10 in C-612/10, EU:C:2012:339, točka 53) in da Silva Martins (C-388/09, EU:C:2011:439, točka 70).

17 — Sodba Luijten (60/85, EU:C:1986:307, točka 14).

18 — Glej med drugim sodbo Kits van Heijningen (C-2/89, EU:C:1990:183, točka 12). Glej tudi sodbo Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, točka 45 in navedena sodna praksa).

19 — Sodbi Perenboom (102/76, EU:C:1977:71, točka 13) in Aldewereld (C-60/93, EU:C:1994:271, točka 26).

27. V členu 4 Uredbe št. 1408/71 je jasno navedeno, da se za nacionalne sisteme socialne varnosti v celoti uporabljajo pravila prava EU.[20] Da bi prispevek spadal na področje uporabe te uredbe, mora obstajati neposredna in dovolj upoštevna zveza med njim in zakonodajo, s katero je urejeno eno od področij socialne varnosti, ki so našteta v členu 4.[21] Odločilno merilo glede tega je, ali je prispevek posebej namenjen financiranju sistema socialne varnosti države članice, ne glede na to, ali se v zameno pridobijo ugodnosti.[22] Sodišče je v zadevah Komisija/Francija glede tega razlikovalo med dajatvami, kot sta CSG in CRDS, obračunanimi od dohodkov od dejavnosti ali od nadomestil in „posebej in neposredno namenjenimi financiranju socialne varnosti v Franciji“, ki torej imajo takšno zvezo, na eni strani in dajatvami, „namenjenimi kritju splošnih javnih izdatkov“ na drugi.[23] To, da so bili ti prispevki po nacionalni zakonodaji opredeljeni kot davki, ni pomenilo, da niso mogli spadati na področje uporabe Uredbe št. 1408/71 in biti zajeti s prepovedjo prekrivanja zakonodaj, določeno v členu 13(1).[24]

28. Ta načela imajo pomembne posledice za obravnavani predlog za sprejetje predhodne odločbe, v katerem ni sporno, da so socialni prispevki, odmerjeni od dohodka od premoženja, posebej namenjeni financiranju nekaterih področij socialne varnosti ali zmanjševanju primanjkljaja na področju socialne varnosti v Franciji.[25]

29. Prvič, to, da je CSG, odmerjen od dohodka od premoženja, v francoskem pravu obravnavan kot dodaten davek od dohodka, ne pa kot ločen prispevek za socialno varnost, in da ga pobirajo in spremljajo davčni organi v skladu s pravili, ki se uporabljajo za dohodnino, nikakor ne vpliva na vprašanje, ali se za ta prispevek uporabi Uredba št. 1408/71. Ta ugotovitev izhaja neposredno iz zadev Komisija/Francija in je skladna z namenom te uredbe, ki je vzpostaviti sistem koordinacije med državami članicami med drugim glede določanja zakonodaje, ki se uporabi za zaposlene in samozaposlene delavce, ki izvršujejo svojo pravico do prostega gibanja.[26] Ob upoštevanju raznolikosti metod, s katerimi se financira socialna varnost, vključno z obdavčenjem,[27] bi bila lahko ta koordinacija ogrožena, če bi to, da bi bil v nacionalnem pravu prispevek opredeljen kot davek, zadoščalo za njegovo izvzetje iz področja uporabe Uredbe št. 1408/71.

30. Drugič, v nasprotju s tem, kar navajata predložitveno sodišče in Komisija, je to, da plačilo zadevnih socialnih prispevkov plačniku ne daje upravičenja do nobene neposredne in določljive ugodnosti, nepomembno pri presoji, ali med temi prispevki in zakonodajo, s katero je urejena socialna varnost, obstaja neposredna in dovolj upoštevna zveza. Kot je Sodišče potrdilo v zadevi Perez Naranjo, je to, ali obstaja zadostno prepoznavna zveza med socialnim prispevkom in dodatkom, pomembno pri kategorizaciji tega dodatka kot posebne dajatve, za katere se ne plačujejo prispevki, v smislu člena 4(2)(a) Uredbe št. 1408/71. Vendar je to vprašanje ločeno od bolj splošnega vprašanja, ali je socialni prispevek zajet s stvarnim področjem te uredbe.[28]

20 — Opredelitev „zakonodaje“ v členu 1(j) je zelo široka. Glej med drugim sodbo Bozzone (87/76, EU:C:1977:60, točka 10).

21 — Sodbe Rheinhold & Mahla (C-327/92, EU:C:1995:144, točki 15 in 23), Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točka 35) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 33).

22 — Sodba Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točka 40), Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 38) in Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, točka 16).

23 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točka 37) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 35).

24 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točka 34) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 32).

25 — Glej točko 14 zgoraj.

26 — Glej sodno prakso, navedeno v opombah od 15 do 19.

27 — V zvezi s tem glej pregled načel, ki urejajo financiranje sistemov socialne varnosti v različnih državah članicah, na voljo na spletnem mestu Vzajemnega informacijskega sistema o socialni varnosti EU (MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (vpogled z dne 25. avgusta 2014).

28 — Sodba Perez Naranjo (C-265/05, EU:C:2007:26, točka 41), v kateri je Sodišče preučilo, ali je dejstvo, da se je s CSG financiral Fonds de solidarité vieillesse (solidarnostni sklad za ostarele), pomenilo, da je treba dodatek, ki ga izplačuje ta sklad, obravnavati kot posebno dajatev, za katero se ne plačujejo prispevki.

31. Tretjič, trditev francoske vlade, da zadevni prispevki ne nadomeščajo socialnih prispevkov, ni bistvena. Res je, da je v zadevi Komisija/Francija, ki se je nanašala na CSG, odmerjen od dohodka od dejavnosti ali od nadomestila, Sodišče menilo, da je zveza med tem prispevkom in zakonodajo, s katero je urejena socialna varnost v tej državi članici, „jasno izhajala tudi iz dejstva, da […] je dajatev deloma nadomeščala prispevke za socialno varnost, ki so bili težko breme za nizke in povprečne plače […]“. [29] Vendar iz te ubeseditve in iz tega, da Sodišče ni ugotovilo nič podobnega v drugi sodbi, ki jo je izdalo istega dne (v zvezi s CRDS), jasno izhaja, da ta okoliščina ni bistvena za ugotovitev, da obstaja neposredna in dovolj upoštevna zveza med socialnim prispevkom in zakonodajo, s katero je urejena socialna varnost. Kar pa je še pomembneje, menim, da načeloma odgovor na vprašanje, ali se Uredba št. 1408/71 uporabi za prispevek, ki ga odmeri država članica, ne bi smel biti odvisen od narave socialnih prispevkov, ki jih je odmerila država članica v preteklosti. Namen koordinacije, ki se uresničuje z Uredbo št. 1408/71, bi bil omajan, če bi bile s to uredbo urejene samo dajatve, ki bi bile uvedene zaradi nadomestitve že obstoječih socialnih prispevkov.

Ali je pomembno, da se zadevni prispevki odmerijo od dohodka, ki ni povezan z opravljanjem poklicne dejavnosti?

32. Zdaj bom obravnavala osrednjo trditev francoske vlade in Komisije, da med prispevki, odmerjenimi od dohodka, ki ni povezan s preteklo ali sedanjo poklicno dejavnostjo, in zakonodajo, s katero je urejena socialna varnost, ne more obstajati neposredna in dovolj upoštevna zveza in da so zato zunaj področja uporabe Uredbe št. 1408/71.

33. Niti člen 4 niti člen 13 Uredbe št. 1408/71 ne določata razlikovanja na podlagi narave dohodka, od katerega se odmeri socialni prispevek.

34. Ti določbi je treba razlagati ob upoštevanju namena člena 48 PDEU, ki je prispevanje k vzpostavitvi čim obsežnejšega prostega gibanja delavcev migrantov. [30] Kot jasno izhaja iz osme uvodne izjave Uredbe št. 1408/71, je prepoved prekrivanja zakonodaj, določena v členu 13(1), namenjena preprečitvi, da bi bili delavci migranti, ker bi zanje veljalo več prekrivajočih se sklopov pravil, soočeni s kakršnimikolimi zapleti, ki bi ovirali njihovo izvrševanje pravic do prostega pretoka in gibanja. [31]

35. Po mojem mnenju prispevki, kakršni so obravnavani, pomenijo oviro za prosto gibanje delavcev enako kot CSG in CRDS, ki se obračunata od dohodka od dejavnosti ali od nadomestil.

36. Po eni strani lahko tudi država članica zaposlitve odmeri socialne prispevke od dohodka od premoženja. Na podlagi informacij, s katerimi razpolaga Sodišče, je v postopku v glavni stvari res tako: dosmrtne rente, ki jih je G. de Ruyter prejel med letoma 1997 in 2004, so bile očitno vključene v osnovo za izračun socialnih prispevkov, ki jih je plačal na Nizozemskem. Po mojem mnenju bo možnost, da bosta od istega dohodka odmerjena dva sklopa socialnih dajatev v dveh državah članicah, očitno lahko odvrnila delavca, kot je G. de Ruyter, od ohranitve zaposlitve na Nizozemskem in premestitve prebivališča v Francijo. [32]

37. Po drugi strani različno obravnavanje obstaja tudi, če država članica zaposlitve ne odmeri socialnih prispevkov od dohodka od premoženja.

29 — Sodba Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točka 36).

30 — Glej točko 25 zgoraj.

31 — Sodbi Kits van Heijningen (EU:C:1990:183, točka 12) in Allard (EU:C:2005:329, točka 28) ter sklep Vogler (C-242/99, EU:C:2000:582, točka 26). Glej tudi mnenje generalnega pravobranilca A. La Pergole v zadevi Komisija/Francija (C-34/98 in C-169/98, EU:C:1999:392, točka 24).

32 — V skladu z ustaljeno sodno prakso se za vse državljane Skupnosti, ne glede na njihovo stalno prebivališče in državljanstvo, ki so zaposleni v drugi državi, kot je tista, v kateri je njihovo prebivališče, uporablja člen 45 PDEU. Glej v tem smislu, med drugim, sodbe Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, točka 31), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, točka 36) in S (C-457/12, EU:C:2014:136, točka 39). Naj dodam, da so v skladu z ustaljeno sodno prakso prepovedane tudi najmanjše omejitve te svoboščine, razen če niso upravičene. Glej nedavno sodbo Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs (C-514/12, EU:C:2013:799, točka 34 in navedena sodna praksa).

38. Na tem mestu spominjam, da se želi z načelom uporabe zakonodaje ene same države članice vsem delavcem, ki delajo na ozemlju ene države članice, čimbolj učinkovito zagotovili enako obravnavanje. [33]

39. Sodišče je v zadevah Komisija/Francija v bistvu menilo, da to, da se od delavcev, ki so zavarovani v državi članici zaposlitve, zahteva, da poleg tega financirajo, pa čeprav samo delno, tudi sistem socialne varnosti države članice svojega prebivališča, povzroča različno obravnavanje na podlagi člena 13(1) Uredbe št. 1408/71, ker morajo vsi ostali rezidenti slednje države prispevati zgolj v sistem socialne varnosti te zadnje države. [34] Takšno različno obravnavanje avtomatično pomeni oviro za prosto gibanje delavcev, ki pa je ob upoštevanju te določbe ni mogoče nikakor upravičiti. [35]

40. To razlogovanje je mogoče uporabiti za socialne prispevke iz postopka v glavni stvari. Ti prispevki, ki so naloženi vsem davčnim rezidentom v Franciji ne glede na to, ali zanje velja zakonodaja o socialni varnosti v drugi državi članici, postavljajo rezidente, ki so zaposleni v drugi državi članici, v manj ugoden položaj v primerjavi z rezidenti, ki so zaposleni in prebivajo v Franciji ter zato prispevajo zgolj k financiranju socialne varnosti v tej državi članici (in se lahko zgodi, da država članica zaposlitve to, da ne odmeri socialnih dajatev od dohodka od premoženja, nadomesti z odmero višjih prispevkov od drugih vrst dohodka, ali da v okviru celotne ureditve svojega sistema socialne varnosti preprosto ponudi manjše ugodnosti).

41. Poleg tega, čeprav je Uredba št. 1408/71 res namenjena zagotovitvi prostega gibanja zaposlenih in samozaposlenih oseb v Evropski uniji, je (sedanje ali preteklo) opravljanje poklicne dejavnosti brez pomena pri presoji, ali je oseba zajeta s to uredbo.

42. V skladu z ustaljeno sodno prakso je oseba „zaposlena oseba“ v smislu Uredbe št. 1408/71, če je obvezno ali prostovoljno zavarovana – pa tudi če le za eno tveganje – v okviru enega od splošnih ali posebnih sistemov socialne varnosti, navedenih v členu 1(a) te uredbe, ne glede na obstoj delovnega razmerja. [36]

43. Enak pristop bi bilo treba uporabiti pri ugotavljanju stvarnega in osebnega področja uporabe Uredbe št. 1408/71. S pojmom „zakonodaja“ v členu 1(j) so zajeti vsi ukrepi, ki so posebej namenjeni financiranju socialne varnosti. Zato po mojem mnenju ni nobenega razloga za uvedbo razlikovanja na podlagi narave dohodka, na katerem temelji to financiranje. To bi po mojem mnenju ustvarjalo razlike glede ravni zaščite, ki jo člen 13(1) Uredbe št. 1408/71 zagotavlja osebam, ki se gibljejo (ali se nameravajo gibati) v Evropski uniji, glede na to, ali bi njihov celoten dohodek izviral iz opravljanja poklicne dejavnosti, iz premoženja ali iz kombinacije obojega.

Pristojnost držav članic za urejanje socialne varnosti in davkov

44. Ne strinjam se s trditvijo francoske vlade, da uporaba Uredbe št. 1408/71 za zadevne socialne prispevke posega v pristojnost držav članic za organizacijo financiranja svojih sistemov socialne varnosti ali v njihovo pristojnost za naložitev davkov.

33 — Deseta uvodna izjava Uredbe št. 1408/71.

34 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točke od 45 do 48) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točke od 42 do 45).

35 — Sodbi Komisija/Francija (EU:C:2000:84, točki 47 in 48) in Komisija/Francija (EU:C:2000:85, točki 44 in 45).

36 — Sodbe Pierik (182/78, EU:C:1979:142, točki 4 in 7), Martínez Sala (C-85/96, EU:C:1998:217, točka 36), Dodl and Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364, točka 31) in Borger (C-516/09, EU:C:2011:136, točka 28). V Uredbi št. 883/2004, ki je razveljavila Uredbo št. 1408/71, je kodificirana ta sodna praksa z navedbo, da se uporablja za državljane države članice, osebe brez državljanstva in begunce, ki stalno prebivajo v državi članici, „za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic, ter za njihove družinske člane in preživele osebe“ (člen 2(1)).

45. Države članice morajo pri izvajanju pristojnosti za organizacijo svojih sistemov socialne varnosti spoštovati pravo EU.[37] Zato to, da se nacionalna pravila iz postopka v glavni stvari nanašajo na financiranje socialne varnosti z davki, ne izključuje uporabe pravil iz Pogodbe, zlasti tistih, ki se nanašajo na prosto gibanje delavcev.[38]

46. Kot je navedel generalni pravobranilec A. La Pergola v sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevah Komisija/Francija,[39] ta ugotovitev ne postavlja pod vprašaj svobode držav članic, da zagotavljajo financiranje socialne varnosti z davčnimi ukrepi. Na svobodo nalaganja davkov se nanaša zgolj v delu, v katerem ti vplivajo na dohodek delavcev migrantov, ali splošneje vseh državljanov neke države članice, za katere ob izvrševanju ene od temeljnih svoboščin, ki so zagotovljene s Pogodbo, velja ali je veljala zakonodaja o socialni varnosti ene ali več držav članic.

47. Poleg tega se ne strinjam s stališčem francoske vlade, da bi to, da bi se razlogovanje Sodišča v zadevah Komisija/Francija uporabilo za socialne prispevke iz postopka v glavni stvari, nujno pomenilo, da je treba za *vsak* davek, ki prispeva k financiranju socialne varnosti, šteti, da med njim in zakonodajo o socialni varnosti obstaja neposredna in dovolj upoštevna zveza (francoska vlada je to trditev podala v posebnem kontekstu davkov na potrošnjo).

48. Na eni strani je treba zgolj dajatve, ki so *posebej* namenjene financiranju socialne varnosti, obravnavati kot del zakonodaje države članice o socialni varnosti in kot predmet prepovedi prekrivanja zakonodaj na podlagi Uredbe št. 1408/71. Zgolj okoliščina, da del prihodka, zbranega z davkom, prispeva k financiranju socialne varnosti, torej ne zadošča za to, da bi ta davek spadal na področje uporabe te uredbe.[40]

49. Na drugi strani bi po mojem mnenju neposredna in dovolj upoštevna zveza težko obstajala med davkom na potrošnjo, odmerjenim v državi članici, in zakonodajo o socialni varnosti te države članice, čeprav bi bil ta davek posebej namenjen financiranju socialne varnosti.[41] Težko si je zamisliti, kako bi lahko zgolj to, da je oseba, ki je zavarovana v eni državi članici, v drugi državi članici zavezana za plačilo davkov na potrošnjo, ki so posebej namenjeni financiranju socialne varnosti te države, ustvarjalo zaplete za to osebo.

50. Država davke na potrošnjo drugače kakor davke od dohodka odmerja od nabave blaga in storitev na njenem ozemlju, ne glede na kraj prebivališča in kraj zaposlitve potrošnika. Zato, če oseba kot G. de Ruyter kupi blago ali storitve na francoskem ozemlju, mora od tega nakupa plačati davke na potrošnjo zgolj v Franciji, tudi če je ta oseba zaposlena (in zavarovana) v drugi državi članici.

37 — Glej točko 24 zgoraj.

38 — Glej po analogiji sodbo Terhoeve (EU:C:1999:22, točka 35).

39 — EU:C:1999:392, točka 2.

40 — To razlogovanje je na primer mogoče uporabiti za DDV, pobran v Franciji. Na podlagi informacij, ki jih je posredovala francoska vlada, se 7.85 % prihodkov od tega davka nameni za financiranje zdravstvenega zavarovanja, zavarovanja za materinstvo, invalidskega zavarovanja in zavarovanja za primer smrti v tej državi članici.

41 — Po navedbah francoske vlade davki od pogodb o zdravstvenem zavarovanju ali pogodb o zavarovanju za dodatno socialno varnost, od iger na srečo in športnih stav, na tobak, na alkoholne pijače in brezalkoholne pijače prav tako prispevajo k financiranju socialne varnosti v Franciji.

51. To je jasno v okviru DDV-ja in trošarin, ki so urejeni s posebnimi ureditvami EU za preprečitev dvojnega obdavčevanja.[42] Bolj na splošno pa davek na potrošnjo od nabave storitev v drugi državi članici po mojem mnenju pomeni omejitev prostega pretoka storitev v Uniji in je torej načeloma prepovedan, čeprav bi se odmeril tudi od podobnih domačih storitev.[43] Podobno se mi zdi, da bi država članica težko določila davek na potrošnjo od nabave blaga v drugi državi članici, ne da bi kršila prepoved nalaganja dajatev z enakim učinkom kot carine pri uvozu, če take dajatve niso določene za podobne domače proizvode.[44] Tudi če bi bila enakovredna dajatev določena za nabavo podobnega blaga na domačem ozemlju, bi davek na potrošnjo nujno pomenil obveznost za potrošnika, da prijavi, da je zadevno blago kupil v drugi državi članici. Zaradi tega bi bilo nabavljanje blaga zunaj domačega ozemlja bolj zapleteno. Zato bi bilo verjetno obravnavano kot ukrep, enakovreden omejitvi uvoza, ki je v nasprotju s členom 34 PDEU.[45]

52. Naj povzamem: medtem ko odmerjanje socialnih prispevkov, kakršni so tisti iz postopka v glavni stvari, lahko povzroči težave G. de Ruyterju, ker je že zavarovan na Nizozemskem,[46] tega ni mogoče reči za davke na potrošnjo, k plačilu katerih je zavezan ob nakupu blaga ali storitev v Franciji. Težko si je predstavljati, kako bi bili lahko ti nakupi zakonito obremenjeni z dodatnimi davki na potrošnjo v drugi državi članici.

53. Bolj na splošno je treba davke na potrošnjo drugače kakor dajatve od dohodka plačati (poleg neto cene) zaradi nakupa blaga ali storitve. To, da bi bile osebe, ki so zavarovane in zanje velja zakonodaja o socialni varnosti v državi članici A, oproščene plačila davkov na potrošnjo, ki jih naloži država članica B in ki so posebej namenjeni financiranju njenega sistema socialne varnosti, bi ustvarjalo spodbudo za nakup zadevnega blaga in storitev v državi članici B namesto v državi članici A. Posledično slabši konkurenčni položaj blaga in storitev, ki se tržijo v državi članici A (vsaj če tam zanje veljajo podobni davki na potrošnjo) bi bilo težko uskladiti z logiko in duhom notranjega trga.

Člen 13(1) Uredbe št. 1408/71

54. Nazadnje, francoska vlada je trdila, da njihova odmera ob predpostavki, da so zadevni prispevki urejeni z Uredbo št. 1408/71, ne bi bila v skladu s to določbo, samo če bi bilo treba od dosmrtnih rent, ki jih je prejel G. de Ruyter, plačati prispevke za socialno varnost tudi na Nizozemskem. Francoska vlada v tem okviru izpodbija trditev G. de Ruyterja, da je plačal socialne prispevke od svojih dosmrtnih rent na Nizozemskem.[47] Sklicuje se tudi na sodbo v zadevi Piatkowski, v kateri je Sodišče preučilo, ali je bilo treba od določenega dohodka plačati socialne prispevke v *dveh* državah članicah.[48]

55. Ta trditev temelji na napačnem razumevanju člena 13(1) Uredbe št. 1408/71.

42 — Glej uvodno izjavo 62 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, str. 1) ter uvodni izjavi 30 in 31 in člen 33(6) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL L 9, str. 12). Ni sporno, da DDV, dolgovan v okviru „dobave znotraj Skupnosti“, plača potrošnik, ki je davčni zavezanec, v državi članici, v katero prispe blago, torej kjer ima ta potrošnik sedež. Vendar se v tem primeru v državi, v kateri je bilo blago kupljeno, ne plača noben DDV. Zato običajno ni nevarnosti dvojnega obdavčenja (glej člena 40 in 42 Direktive 2006/112).

43 — Člen 56 PDEU ne zahteva samo popolne odprave diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi odpravo vsakršne omejitve, tudi če se uporablja brez razlikovanja za nacionalne ponudnike in ponudnike iz drugih držav članic, ki lahko prepoveduje, ovira ali zmanjšuje privlačnost dejavnosti ponudnika s sedežem v drugi državi članici, v kateri ta zakonito opravlja podobne storitve. Glej, nazadnje, sodbo Duomo Gpa in drugi (od C-357/10 do C-359/10, EU:C:2012:283, točka 36 in navedena sodna praksa).

44 — Člen 28(1) PDEU. S prepovedjo carin na uvoz in izvoz v okviru trgovanja med državami članicami in dajatev z enakim učinkom so zajete vse dajatve, ki se nalagajo ob uvozu ali zaradi njega, ki se posebej nanašajo na uvoženo blago, ne pa tudi na enakovrstno domače blago, in zato spreminjajo lastno ceno tega blaga. Glej sodbi Capolongo (77/72, EU:C:1973:65, točka 12) in Compagnie commerciale de l'Ouest in drugi (od C-78/90 do C-83/90, EU:C:1992:118, točka 23).

45 — Glej na primer sodbo Komisija/Italija (154/85, EU:C:1987:292, točka 12).

46 — Glej točke od 35 do 40 zgoraj.

47 — To je dejansko vprašanje, o katerem mora na koncu odločiti pristojno nacionalno sodišče. Vseeno pa je na podlagi spisa, ki je bil vložen v sodno tajništvo Sodišča skupaj s predlogom za sprejetje predhodne odločbe, mogoče sklepati, da so bili od zadevnih dosmrtnih rent res odmerjeni socialni prispevki na Nizozemskem: glej točko 36 zgoraj.

48 — Sodba Piatkowski (EU:C:2006:167).

56. S to določbo je res zajeto nalaganje socialnih prispevkov od istega dohodka v več kot eni državi članici.[49] Vendar se ta določba ne uporabi samo v teh okoliščinah. Ko je enkrat oseba zajeta s področjem uporabe Uredbe št. 1408/71, je pravilo iz člena 13(1) o prepovedi prekrivanja zakonodaj absolutno pravilo, od katerega je mogoče odstopiti samo na podlagi izjem iz členov 14c in 14f.[50] V skladu s členom 13(2)(a) za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja *samo* zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice. Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe je jasno razvidno, da je G. de Ruyter zaposlen na Nizozemskem, prebiva pa v Franciji. Zato bi morala zanj veljati samo nizozemska zakonodaja o socialni varnosti.

57. Zato ob predpostavki (kot sem ugotovila zgoraj), da so sporni socialni prispevki neposredno in dovolj upoštevno povezani z zakonodajo o socialni varnosti v Franciji, tako da se uporabi Uredba št. 1408/71, z naložitvijo teh prispevkov G. de Ruyterju ne bi bila upoštevana prepoved prekrivanja zakonodaj, ki je določena v členu 13(1), in kolizijsko pravilo iz člena 13(2)(a) te uredbe.[51] Vprašanje, ali je bilo treba od dosmrtnih rent, ki jih je prejel G. de Ruyter na Nizozemskem, tam res treba plačati socialne prispevke, je torej nepomembno.

58. Ta ugotovitev ni nezdružljiva s sodbo Sodišča v zadevi Piatkowski. Ta zadeva se je nanašala na poseben položaj osebe, ki je bila sočasno zaposlena v eni državi članici in samozaposlena v drugi državi članici. Na podlagi izjeme od člena 13(1) Uredbe št. 1408/71 za takšno osebo (drugače kot za G. de Ruyterja) hkrati veljata zakonodaji o socialni varnosti obeh držav članic: tako mora načeloma plačati te prispevke v skladu z zahtevami v zakonodaji vsake od držav članic.[52] Vendar je Sodišče jasno navedlo, da bi se celo v tem položaju s takšno razlago člena 14c(b) Uredbe št. 1408/71, da ta dovoljuje, da se od istega dohodka odmerijo dvojni prispevki, kaznovalo delavce, ki izvršujejo svojo pravico do prostega gibanja, in bi bila ta očitno v nasprotju s ciljem te uredbe.[53]

Predlog

59. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov Sodišču predlagam, naj na vprašanje, ki ga je predložilo Conseil d'État, odgovori tako:

Med prispevki od dohodka od premoženja, kot so splošni socialni prispevek od dohodkov od premoženja (CSG), prispevek za povračilo socialnega dolga (CRDS), socialna dajatev v višini 2 % in prispevek, ki je dodaten glede na to dajatev, iz postopka v glavni stvari, in francosko zakonodajo, s katero so urejena področja socialne varnosti iz člena 4 Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, kakor je bila spremenjena, obstaja neposredna in dovolj upoštevna zveza. Zato spadajo na stvarno področje uporabe te uredbe.

49 — Glej točko 26 zgoraj.

50 — Glej točke od 37 do 40 zgoraj.

51 — Kot je navedel generalni pravobranilec J.-P. Warner v sklepnih predlogih v zadevi Perenboom (102/76, EU:C:1977:57), „nobena druga država kot tista, katere zakonodaja se […] uporabi na podlagi [Uredbe št. 1408/71], ne more zahtevati prispevkov od zadevnega delavca".

52 — Člen 14c(b) Uredbe št. 1408/71. Glej sodbo Piatkowski (EU:C:2006:167, točka 22). Glej tudi sodbo de Jaeck (C-340/94, EU:C:1997:43, točka 39).

53 — Sodba Piatkowski (EU:C:2006:167, točka 27).